

szegényebb néposztályok számára maguk is gondoskodjanak a rendesen nagyobb mennyiségű káposzta- és zöldség elraktározásáról. Ennek a főhívásnak megfelelőleg Szegeden már meg is történtek a bevásárlások. Összesen fél millió korona értékű káposztát vásárolt meg a város. A káposztát besavanyítva elraktározzák és a télen kiárusítják. Hatalmas mennyiségű paradicsomot is vásárolt a város. Ezt szintén elkészítve el fogják raktározni. Télen aztán ez is előkerül a raktárakból. Nagymennyiségű babot is beszerzett a város, amelyet szintén a közszükséglet fedezésére fordítanak.

A hatóságnak az a terve, hogy a beszer-

zett élelmicikkeket, vagy legalább is annak egy igen tekintélyes részét tavaszra teszi el, amikor legnehezebbek lesznek az élelmezési viszonyok. Ezt különben jótékonyan fogja enyhíteni a bodomi réten berendezett 50 holdas városi konyhakert is, amelynek termelvényeit a város haladéktalanul piacra fogja dobni. A kertészethez szükséges vetőmagvak rendelkezésére állanak már a városnak, amely a kiskertek céljaira az ideinél is nagyobb területeket fog átengedni. Mint az idén, úgy jövőre is be fognak vetni minden közterületet, amelyek ebben az évben mintegy 200 ember burgonyaszükségletét biztosították. Így a Rákóczi-tér termése tíz vagon burgonya.

A hódmezővásárhelyi pilóta arany vitézségi érme.

(Saját tudósítónktól.) Juhász Ferenc törzsőrmester, vásárhelyi születésű hírneves hadipilóta, akinek megvan a bronz, kisértő, nagyzei, arany vitézségi érme. Károlykeresztje és a 3. osztályú katonai érdemkeresztje, küldte az alábbi levelet Tamás Rezső szegedi hírlapírónak:

Kedves Tamás Ur! A szegedi találkozásunknak igen megörültem. A véletlen hozott össze bennünket körülbelül négy év után. Mennyi átalakuláson mentünk át azóta. Komolyabbak, érettebbek lettünk, de a régi rákosi vig napokra azért még mindig szeretettel gondolunk vissza. A rákosi gárdát egészen szétszórta a háború forrása. Ugyan lesz-e idő, hogy ismét viszontlássuk egymást az esetek kivételével?... Én azt hiszem, már többé soha vissza nem térnek azok az emberek Rákosra, akik valamikor ott voltak. Néha-néha egyesek fognak találkozni s akkor, úgy mint mi akkor este, forró szeretettel visszagondolva beszélgetnek az elmúlt régi jó időről, melyeknek emléke örökké fog élni lelkünkben. Ha vagyunk még egy kevesen a régi Rákos világából, úgy mindnyájan csak hálával és jóleső érzéssel gondolunk vissza azokra a vidám és bus napokra, amelyeket ott átéltünk és gondolkodóba esünk, lesznek-e valaha oly gondtalan és mulatságos idők, mint ott a szellős deszkahangárakban?...

Azok az idők voltak a leggondatlanabbak, mert fiatalok voltunk és ábrándozók és a mostani események megöregítettek bennünket. A rákosi álmunk megsokszorozódott. A rákosi álmok csak olyan egyszerűek voltak: A teret átrepülni, vagy egy kört a tér felett harminc-negyven méter magasságban. Csak ennyit álmodtak a magyar aviatika bölcsőjének ringatói, nem többet.

És mi történt?

Az első ágyuszó eldördülésekor szívvérrel vonultak zászló alá Rákos fia. Azok az egyszerű, oly sokszor kigunyolt rákosi pilóták és szerelők a harctéren felvették a versenyt a külföld híres pilótáival, akik pedig még a boldog békeidőkben már olyan repüléseket csináltak, amikről a rákosiak álmodni sem mertek. De nemcsak hogy felvették a versenyt, hanem mint győztes felek kerültek ki. A hadvezetőség igaz légi paripát adott alájuk s a gurulást kért oly sokszor kigunyoltak, ugyszólván márólholnapra híres pilóták lettek.

Bizonyára Tamás ur sem gondolt arra, amikor vidéki felszállásokra mint sportbiztos elkísért bennünket, hogy majd négy év múltán találkozni fog velem mint tábori pilótával. Boldognak érzem magamat, mert az eltántoríthatatlan cél: a repülés valóra vált. Legszebb repüléseimet az orosz harctéren végeztem eddig és úgy érzem, hogy azoknál szebb és diadalmasabb repülést nem fogok ezután sem végezni.

Sokszor el-elgondolkozom az elmúlt régi szép napokon, amelyeket a harctéren átéltem. A diadalmas gorlicei offenzíva után megindult az egész orosz front. A Kárpátok bérceitől egészen az Északi-tengerig csapataink úgy gyűrték fel az orosz frontot, mint az iskolás gyerekek a rajzpapírt. Egymás után estek el az oroszok büszke és híres várai. Varsó, Ivangorod, Bresztlitovsk, Lublin stb. Ott repültem abban az időben Varsótól—Bresztlitovszkig. A visszavonuló ellenség mindent felgyújtott maga után, hogy csapatainkat némileg feltartóztassa. De mind hiába volt. Mily borzalmasak is voltak azok az égbenyúló égő városok füstjei és a felénk lövöldözött srappellek sokasága, amelyek tehetetlenné akartak tenni bennünket.

Az orosz fronton aratott diadalmas offenzíva végeztével a szerb harctérre vezényelték bennünket s ott ismét egyik győzelem a másik után következett.

A szerbiai diadalmas offenzíva után ismét visszavezényelték az orosz frontra. A szerbiai hadjárat idején találkoztam Uzelacz Emil ezredes úrral, kivel egyetemben egy öt tagból álló kis támadó csapatot állítottunk össze s sikeresen bombáztuk a kragujevac arzenált. Az ezredes ur innen az olasz harctérre indult, hogy ott is egy támadó csapatot szervezzon. Én is jelentkeztem, hogy részt szeretnék venni az olaszországi támadásban, az ezredes ur megígérte, hogy arra a napra majd lehozza. Az ilyen nagy támadásra elő kell készülni s a kedvező időt kivárni; én mindjárt nem mehettem az olasz harctérre, hanem századommal együtt ismét az orosz frontra. Ott ismét szépen teltek az idők. Nap-nap után bombáztuk a tuloldali katonai telepeket.

A bombavetésben a szerencse nekem kivételesen nagyon kedvezett, szinte specialista voltam benne. Tizenhat tavaszán egy szép júniusi reggelen, hajnali három órakor indultam el Rovno állomását bombázni, ami sikerrel végződött. A hajnali ködben még alig láttunk valamit, ez arra volt jó, hogy legalább minket sem láttak. A város előtt jóval messzire leállítottam a motort s siklórepüléssel ereszkedtem le egész ötszáz méterig. Két hatalmas bombát vittem magammal, melyből az egyik épen az állomás vesztéglő mozdonyát találta teliben, mire az felrobbant s a kazán egyik oldala az állomásépület baloldalát találva döntötte össze az épületet. A pillanat alatt szabadba tóduló gőz oly nyomás gyakorolt, hogy a gépet egy pillanat alatt háromszáz méterre emelte. Az igazat megvallva magam is megijedtem a robbanástól, mert a gép szárnyaira hatott légnyomást úgy éreztem, mintha a szárnyvásznak szakadoznának le. Ezekután következett a felénk lövöldözött srappellek végtelen sokasága. Arra már nem is gondoltam, hogy valamikor visszatérek. A menekülési remény teljesen elveszett, midőn nem

messzi a hátam mögött egy orosz gépet pillantottam meg. Megfigyelő tisztem azonnal a támadó felé irányította a gépiegyvert s a veszekedett gyorsasággal felénk haladó orosz gép gépiegyverünk tüzetől és saját tűzvérségi srappeltől találva mint égő rongydarab zuhant a feneketlen mélységbe. Utunkban még találkoztunk ellenséges géppel, de munició híján nem támadhattunk. A nehéz pillanatok után végre hat óra előtt néhány perccel simán visszatértünk a repülőtérre.

Tisztemmel leszállás után szóltanul néztünk egymásra s nem hittünk a valóságnak. A tér közepén kiszállva a gépből melegen szoritottunk kezét.

Ezek után megtettük a jelentést s bombázásunk eredményét fényképekkel igazoltuk, ami a reggeli kevés világításban nem sikerült rendesen, de azért ki lehetett venni a rombadőlt égő állomásépületet.

Az Armeekommandónál a vezérezredes ur melegen gratulált szerünkhez, a századparancsnok kitüntetésre terjesztett elő. A megfigyelő tisztt a katonai érdemkeresztet, én pedig az arany érmet kaptam a sikeres bombázás emlékére.

A szegedi találkozásunkkor az idő rövidsége miatt nem mondhattam el semmit. Tamás ur akkor mondotta, hogy írjak valamit, de hát én nem vagyok író s nem tudom másképp leírni, én csak repülni tudok. Azt hiszem, most már körülbelül gondolhatja, milyen helyzetben voltam. Ha érdemesnek találja, úgy b. lapjában helyezze el, ha ideje van, legyen szíves kiigazítani a maga írói tehetségével. Azt hiszem, hogy a cenzura nem kifogásolja. Az ottani cenzura Vásárhelyre való s azt hiszem, nem törli földjé sorait. Ha megjelenik, akkor legyen szíves egy példányt elküldeni, hogy eltegyem emlékül. Ha jónak találja, akkor legközelebb fogok írni.

Most még arra kérem, hogy mint régi rákosi szenvedőt segítsen, hogy az odahaza elvesztett erkölcsöm ismét visszaálljon. Most még itt megjegyzem, hogy huszonnyolc hónapig voltam a harctéren mint tábori pilóta, mely alkalommal százhatvanháromszor voltam ellenség felett. A századik repülésem alkalmával az ellenség felett tett repülésem Rigától a román határig levő távolság harminchatszorosával egyezik. Ugyanis a századik repülésem alkalmával 36 ezer kilométert repültem.

Magyarázatul még annyit: Juhász Ferenc Kvasz Andrásnak volt legműködősebb tanítványa.

A nők választójoga

egyhangulag a

DIANA

poder és krém mellett nyilatkozik meg, mert e két szer a nő szépség egyedüli biztosítója.

Próbadoz kor. 1.—

Nagy doboz „ 2.50

Mindennél kapható!